

Sygn. akt I C 666/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Lęborku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Laskowski
Protokolant:	sekr. sądowy Natalia Rabczenko

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2015 r. w Lęborku

sprawy z powództwa S. C.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. zasądza od powódki S. C. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwotę 2.417,00 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje ściągnąć od powódki S. C. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lęborku kwotę 1.469,51 (tysiąc czterysta sześćdziesiąt dziewięć 51/100) złotych tytułem wydatków w sprawie.

Za zgodność z oryginałem

S. C., PESEL: (...),

Towarzystwo (...) w W., KRS: (...), L., dnia

Sygn. akt I C 666/14

UZASADNIENIE

Powódka S. C. (reprez. przez profesjonalnego pełnomocnika) złożyła w tut. Sądzie pozew przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W. - domagając się (początkowo) zapłaty kwoty łącznie 33.313,22 złotych (wraz z odsetkami ustawowymi) w związku ze szkodą obejmująca koszty naprawy samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) oraz koszty jego holowania i parkowania, a także zasądzenia kosztów procesu. W uzasadnieniu podano, że do powstania wskazanej szkody doszło w wyniku kolizji z dnia 08.07.2012 roku, zaś sprawca tejże objęty był ochroną ubezpieczeniową typu OC w ramach umowy zawartej z ww. ubezpieczycielem, który jednak odmówił wypłaty należnego odszkodowania.

Pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. (reprez. przez profesjonalnego pełnomocnika; dalej także jako: (...)) żądał oddalenia powództwa oraz zasądzenia należnych kosztów procesu. Potwierdzono przy tym sam fakt zajścia zdarzenia drogowego opisanego w pozwie oraz zgłoszenia szkody, niemniej zanegowano w całości odpowiedzialność

ubezpieczeniową (tak co do zasady, jak i wysokości). Podano przy tym, że wskazywane uszkodzenia w samochodzie należącym do S. C. i inne koszty nie mogły powstać w wyniku ww. zdarzenia z dn. 08.07.2012 roku /vide: k. 34 – 36/.

Już **w toku sprawy** – po sporządzeniu opinii przez biegłego sądowego - **ograniczono powództwo** w zakresie należności głównej do kwoty 10.016,10 złotych (bez zmian w zakresie żądania odsetkowego) i **cofnięto pozew w pozostałym zakresie** ze zrzeczeniem się roszczenia /vide: k. 124 – 124v/.

Z uwagi na powyższe - prawomocnie **umorzono częściowo** przedmiotowe postępowanie /vide: k. 141/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08.07.2012 roku (ok. godz. 2:00; droga dwukierunkowa, asfaltowa prowadząca do miejscowości S. Huta) doszło do zdarzenia drogowego (o nieustalonych ostatecznie skutkach w zakresie ew. uszkodzeń pojazdów) z udziałem należącego do S. C. samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) (kierujący: A. C.) oraz samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) należącego do kierującego nim D. J. (nie sprecyzowano obszarów uszkodzeń pojazdów ani ich usytuowania powypadkowego; brak śladów czy elementów pochodzących z pojazdów na jezdni oraz poboczu i w rowie – vide: k. 95).

W zgłoszeniu skierowanym do Ubezpieczyciela wskazano, że do ww. zdarzenia doszło w wyniku nieprawidłowo wykonywanego przez D. J. manewru zawracania,, co wywołało gwałtowne hamowanie pojazdu M. (...) o nr rej. (...) i w konsekwencji jego zjechanie na nieutwardzone pobocze, a następnie wpadnięcie do rowu – czego skutkiem miały być rozległe uszkodzenia wymienionego pojazdu.

/ **częściowo bezsporne, dowód:** kserokopia prawomocnego wyroku w sprawie wykroczeniowej II W 501/13 k. 8, dokumentacja na k. 9-13, opinia biegłego sądowego k. 94-120, zał. akta wykroczeniowe dot. sprawy II W 501/13 na k. 1-25, zał. akta szkodowe na k. 1-142 wraz z aktami podręcznymi na k. 1–21, a także częściowo zeznania świadków: A. C. na k. 76v-78 i A. G. na k. 85-86/

W chwili ww. zdarzenia D. J. objęty był ochroną ubezpieczeniową typu OC istniejącą w ramach umowy zawartej z Towarzystwem (...).

/ **bezsportne, dodatkowo dowód:** zał. akta szkodowe – k. 1-142 wraz z aktami podręcznymi k. 1–21/

W toku postępowania likwidacyjnego dot. powyższego zdarzenia drogowego – po przeprowadzeniu oględzin uszkodzonego pojazdu i miejsca zdarzenia oraz wykonaniu opinii przez rzeczoznawcę – Ubezpieczyciel odmówił przyznania odszkodowania (z uwagi na brak związku wskazywanych uszkodzeń z opisywanym zdarzeniem).

/ **bezsportne, dodatkowo dowód:** zał. akta szkodowe na k. 1-142 wraz z aktami podręcznymi na k. 1–21/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Należy wskazać, iż stan faktyczny ustalony w przedmiotowej sprawie pozostawał częściowo bezsporny. Jak wynikało z treści odpowiedzi na pozew i innych pism procesowych, Pozwany nie kwestionował tu samego faktu wystąpienia zdarzenia drogowego z dn. 08.07.2012 roku, objęcia D. J. ochroną ubezpieczeniową typu OC czy też stosownego zgłoszenia szkody.

Spór pomiędzy Stronami dotyczył natomiast istnienia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy ww. zdarzeniem drogowym, a powstaniem wskazywanych przez Powódkę uszkodzeń (szkody) w pojeździe (a więc i możliwości przypisania Ubezpieczycielowi odpowiedzialności za szkodę). Pozwany argumentował bowiem, że szkoda opisana w pozwie (tu vide: kosztorys i faktury na k. 11–13) nie mogła powstać w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 08.07.2012 roku.

Powódka roszczenie swoje wywodziła zasadniczo z regulacji art. 436 § 2 kc, przy zastosowaniu art. 822 § 4 kc (gdzie drugi z powołanych przepisów stanowi, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń - actio directa). Wskazany przepis art. 436 § 2 kc ustanawia regułę, że w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych (tu vide także: art. 415 kc w zw. z art. 361 kc, zgodnie z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu). Przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej jest więc m.in. istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy samą szkodą (np. uszczerbkiem majątkowym) a bezprawnym działaniem sprawcy (i będącym konsekwencją tegoż zdarzeniem ubezpieczeniowym), z którym system prawny wiąże odpowiedzialność deliktową. Jak wskazano powyżej, osoba zobowiązana do naprawienia szkody odpowiada tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, czyli takie które danego typu zdarzenie jest w ogóle w stanie wywołać i w zwyczajnym biegu rzeczy wywołuje.

Zdaniem Sądu – na podstawie zaoferowanego w sprawie materiału dowodowego – nie można było ustalić wskazanego wyżej adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniami ujawnionymi dla potrzeb niniejszej sprawy w pojeździe S. C. a zdarzeniem drogowym z dnia 08.07.2012 roku (gdzie obowiązek jego wykazania stosownymi środkami dowodowymi spoczywał na Powódce).

Sąd dopuścił - zawnioskowany przez Strony - dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych oraz wyceny szkód komunikacyjnych. Biegły ten kategorycznie wykluczył w swojej pełnej, wszechstronnej, wyczerpującej, merytorycznej, a przez to wiarygodnej opinii, aby do powstania uszkodzeń (szkody) wskazywanych w pozwie doszło w okolicznościach opisanych przez uczestników zdarzenia drogowego z dn. 08.07.2012 roku (tu vide: k. 106; z kolei świadkom, których zeznania były wysoce nieprecyzyjne, częściowo nielogiczne i ograniczały się jedynie do lakonicznej relacji bądź co do przebiegu zdarzenia bądź co do zakresu rzekomych napraw – tu vide: k. 76v-78 i k. 85-86 – Sąd dał wiarę jedynie częściowo i wyłącznie co do samego faktu zajścia ww. zdarzenia drogowego; spóźnione i bezprzedmiotowe wnioski Powódki o ponowne przesłuchanie oraz dodatkowe przesłuchanie świadków oddalono, albowiem nie mogły one z istoty podważyć fachowych/specjalistycznych ustaleń poczynionych przez Biegłego – vide: k. 124v i k. 142). Według analizowanej opinii, prawidłowo kierujący pojazdem marki M. (...) – w warunkach wskazanych w zgłoszeniu szkody komunikacyjnej – nie mógłby uniknąć zderzenia z samochodem marki O. (...) /tu vide: k. 99/, a nadto niemożliwym jest nawet ustalenie dokładnego przebiegu zdarzenia (tu trzeba podkreślić, iż – wbrew stanowisku Powódki – ustalenia choćby prawomocnego wyroku w sprawie o wykroczenie nie wiążą sądu cywilnego, albowiem taki walor mają jedynie ustalenia poczynione w procesie karnym i w odniesieniu do prawomocnego wyroku skazującego za przestępstwo – tu vide: art. 11 kpc; niemniej, nawet jeśli przyjąć tutaj za podstawę opis zawarty w wyroku wykroczeniowym, to był on na tyle ogólny, że ustalenia dokonane w niniejszym postępowaniu nie pozostawałyby w sprzeczności z ustaleniami SR w Kartuzach).

Przedmiot procesu wyznaczają zgłoszone przez powoda żądanie i przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie pozwu (art. 187 § 1 kpc). W związku z tym Sąd ocenia, czy dane roszczenie zasługuje na ochronę prawną w granicach podstawy faktycznej przytoczonej przez powoda. W przedmiotowej sprawie Powódka wywodziła swoje roszczenie ze zdarzenia drogowego mającego miejsce w dniu 08.07.2012 roku. Twierdziła ona, że w jego wyniku powstała szkoda (w tym: w jej pojeździe), której wysokość ustaliła na podstawie kalkulacji naprawy oraz faktur VAT /vide: k. 11 – 13/. Jak już podkreślono powyżej, nie było wątpliwości, że zasadniczo do sytuacji drogowej opisanej przez Powódkę w pozwie w ogóle doszło (tj. do stworzenia zagrożenia drogowego przez D. J.). Jest to okoliczność bezsporna, a nadto potwierdzona częściowo na podstawie lektury akt sprawy wykroczeniowej /

sygn. akt SR w Kartuzach II W 501/13/. Jednakże zdaniem Sądu, w realiach przedmiotowej sprawy nie zaistniał adekwatny związek przyczynowy pomiędzy przywołanym przez Powódkę zdarzeniem a szkodą w jej majątku. W szczególności jeszcze raz trzeba wyjaśnić, że Powódka twierdziła, iż wskutek nieprawidłowo wykonywanego przez D. J. manewru zawracania, kierowca należący do niej pojazd musiał gwałtownie hamować i bezkolizyjnie zjechać na nieutwardzone pobocze (do rowu). Z kolei z opinii przedstawionej przez Bieglego wynikało, że w warunkach opisanych przez uczestników tego zdarzenia (tj. prędkości samochodu Powoda ok. 50km/h oraz dostrzeżenia przez kierującego A. C. nieprawidłowo zatrzymanego pojazdu sprawcy w odległości około 10 – 15m od niego) nie można było uniknąć zderzenia obydwu samochodów, a ponadto nawet ustalić dokładnego przebiegu zdarzenia. W oparciu o zasady logicznego rozumowania należało dojść zatem do wniosku, że szkoda opisana przez Powódkę w pozwie nie mogła w ogóle powstać w okolicznościach przez nią przytoczonych (a co najmniej nie zdołano tego wykazać w najmniejszym choćby stopniu – sama Powódka nie zgłosiła przy tym wniosku o kolejne opiniowanie przez biegłego). Skoro bowiem na podstawie wiedzy specjalistycznej stwierdzono m.in., że nie można by było uniknąć kolizji pojazdów (przy opisie tego wypadku ujawnionym w pozwie) i do powstania uszkodzeń z pewnością nie doszło we wskazanych w pozwie okolicznościach, to i uszkodzenia w samochodzie Powódki musiały powstać w innych, niepowoływanych w podstawie faktycznej i nieznanymi Sądowi warunkach. Co więcej, w chwili obecnej nie można już ustalić dokładnego przebiegu badanego zdarzenia, ze względu na brak zabezpieczenia ew. śladów pochodzących z miejsca zdarzenia. Jednocześnie – z uwagi na dotychczasowe ustalenia - Sąd uznał za niezasadne roszczenie związane z przedłożoną fakturą VAT (tu vide: k. 13 - wyciąganie z rowu, holowanie, parking), a ponadto ta została wystawiona dopiero w dniu 12.07.2015 roku (tj. cztery dni po analizowanym zdarzeniu drogowym) i dotyczy opłaty za czynności dot. bliżej nieokreślonego pojazdu w bliżej nieokreślonej dacie.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł, jak w pkt 1 sentencji wyroku (tutaj podkreślić trzeba, że wyrokiem została objęta jedynie kwota dochodzona przez Powódkę już po ograniczeniu powództwa i skutecznym częściowym cofnięciu pozwu - vide: k. 124-124v oraz k. 141).

O kosztach procesu (poniesionych bezpośrednio przez Strony) orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc - zasądzając stosowną kwotę od Powódki na rzecz wygrywającego Pozwanego (tu: łączne koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.417,00 zł). Z kolei o wydatkach orzeczono na podstawie art. 113 ust. uksc w zw. z art 83 § 2 uksc /tu vide: zaliczka z k. 54 wobec wynagrodzenia biegłego z k. 121/.